Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17. Den 1ste September 1900. 49de Aargang.

Tale af Præsident George Q. Cannon,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, Utah, den 8de Juli 1900.

Uden Tvivl have vi lyttet med megen Interesse i Eftermiddag til Brødrenes Bemærkninger. Erfaringer, som dem de have omtalt, gavne de Hellige ved at forøge deres Tro, og ere kraftige Vidnesbyrd til dem om Evangeliets Sandhed og Guds Kraft, der saaledes tilkendegives i disse sidste Dage. Medens Broder Pond talede om Aandens Indflydelse, kom nogle Tanker til mit Sind, som jeg ønsker at fremlægge. De Sidste-Dages Hellige tale meget om Guds Aand, den Helligaand, og Aabenbarelsens Aand, og mange undres over, hvad der menes dermed. Hvad er der besynderligt ved dette Folk, som kan overbevise andre om, at vi i Virkelighed ledes af den Helligaand?

Der er en Antydning i en af de Aabenbaringer, Herren gav Profeten Joseph Smith, før denne Kirke blev organiseret, der tildels forklarer Beskaffenheden af den Aand, ved hvilken dette Folk ledes og er bleven ledet indtil denne Stund. Det findes i en Aabenbaring given ved Profeten til Oliver Cowdery angaaende Oversættelsen af gamle Optegnelser. Herren sagde:

„Ja, se, jeg vil tale til dig i din Sjæl og dit Hjerte ved den Helligaand, der skal komme over dig og i dit Hjerte. Nu se, dette er Aabenbarelsens Aand; se denne er den Aand, ved hvilken Moses bragte Israels Børn gennem det røde Hav paa tør Grund."

Vi have hørt i Eftermiddag, hvorledes Guds Aand paavirker Ældsterne af denne Kirke, og siger dem, hvad de skulle gøre. Paa denne Maade er Kirken bleven bygget fra Begyndelsen af; enhver Ældste, som er gaaet ud i Verden, har haft Rettighed til Aabenbarelsens Aand. Men mange have forestillet sig, at naar den Helligaand kom over nogen Mand eller Kvinde, bleve de aldeles forvandlede, og at den var en overnaturlig Indflydelse, der kunde kendes og føles af dem, der vare i

Modtagerens nære Omgivelse. Desaarsag er der opkommen mange Misforstaaelser blandt Menneskene med Hensyn til Maaden, hvorpaa denne Kirke styres. Nogle af Kirkens Medlemmer have tænkt, at Engle maa nødvendigvis være komne til Kirkens Ledere for at udpege for dem ethvert Trin de burde tage i Bestyrelsen, eller at nogen anden overnaturlig Magt maatte ses, for at Herrens Tjenere maatte være i Stand til at handle, som de have gjort, medens de have ledet Folket.

Men der er en større Begavelse end den af Betjening af Engle, og det er: den Aand Broder Pond hentydede til i sine Bemærkninger, og som forklares i denne Aabenbaring, som jeg har læst for eder. Den ledsager Profeten og bliver, saa at sige, en Del af ham. Gud bor hos sine Tjenere formedelst den Helligaand, der tilkendegiver dem netop, hvad de skulle gøre. Som denne Aabenbaring siger: „Denne er den Aand, ved hvilken Moses bragte Israels Børn gennem det røde Hav paa tør Grund."

Dette Folk blev ført til disse Dale ved den samme Aand. Hvert Trin, der er taget i Kirkens Ledelse har været under denne Aands Indflydelse. Det er den, der har været Guds Folks Kraft; thi naar Guds Tjenere bekendtgjorde Herrens Ønske og Villie, saaledes som det blev ham aabenbaret ved den Helligaand, bleve de, som stode ham nær i Kirkens Tjeneste, inspirerede af den samme Aand til at forstaa, at det netop var, hvad der burde gøres.

I de Sidste-Dages Helliges Erfaring er der mangfoldige Eksempler paa den underfulde Maade, hvorpaa de ere blevne ledte og befriede, og dette er grundet paa denne store Naadegave, som Herren har tildelt sine Tjenere og enhver, som har bøjet sig i Lydighed mod hans Villie. Saasnart Profeten Brigham Young skuede ud over disse Dale, da Guds Folk først kom til dette Land, sagde han, at dette var det rette Sted. Hvorledes vidste han dette? Formedelst Guds Aands Indflydelse, der hvilede paa ham. Under denne Indflydelse var han i Stand til at sige til sine Medarbejdere tillidsfuldt og med Vished, at de skulde gøre dette til deres Opholdssted; at dette var det Sted, hvor Herren vilde lade sit Folk bygge en Stad. Tilkendegav en Engel ham dette? Jeg vil just ikke sige, at ingen Engel kom til ham, men jeg vil sige, at det var den Helligaands Kraft, der hvilede paa ham. Hans Sind var lyst og klart, og han kunde tydeligt se, at dette var det rette Sted. Hvis dette derimod ikke havde været det Sted, Herren havde udsøgt, vilde hans Sind have været mørkt og dunkelt desangaaende, og han vilde ikke have haft nogen Forvisning om, at dette netop var det af Herren udsøgte Sted for hans Folks Bosættelse.

Det er ikke alene Kirkens øverste Embedsmænd, der har denne Erfaring, men alle Ældsterne have den samme. Ældsterne, som Broder Pond henførte til, der vandrede gennem Skoven i Mørke, havde den

samme Erfaring; de bleve inspirerede af den samme Aand til at vælge den rette Sti, og saaledes tilkendegiver Guds Aand paa mangfoldige Maader hans Tjenere, hvad de skulle gøre. Dette er noget besynderligt, der er forbunden med dette Folks hele Historie.

Førend vore Ældster blive udsendte for at forkynde Evangeliet, blive de beskikkede til deres Missioner. Herrens Tjenere, som saaledes beskikke dem, bede Gud om, at han vil give dem den Aand, der tilhører deres Kaldelse, og at den Helligaand maa hvile paa dem. Naar de gaa ud, faa de en Fylde af denne Aand, hvis de vandre i Trofasthed for Herren. I deres forskellige Arbejdsmarker tilkendegiver den Helligaand sig kraftesligen gennem Ældsternes Administrationer, og skønt disse end monne være uerfarne og muligen i visse Ting ulærde, vide de med Vished hvad de skulle gøre. Undertiden føle de sig paavirkede til at gaa i en vis Retning uden at vide hvorfor; men de følge Inspirationens Aand, og paa denne Maade ledes til Folk, som ere beredte til at annamme de Sandheder, de frembære. Saaledes se de Herrens underfulde Almagt, og hvorledes Vejen ved Forsynets Styrelse beredes for dem, saa at de kunne fuldbyrde deres Missioner.

Nogle Ældster beskikkes til at præsidere over Missioner, og muligvis føle sig uskikkede dertil; de Pligter, som paahvile dem, synes langt over deres Evne til at udføre; men de beskikkes til denne Kaldelse af Herrens Tjenere, og gaa derfor frimodigen frem med Tro og Tillid til Gud. Veed nogen i denne Forsamling om et Tilfælde, hvor en trofast Ældste, som saaledes var beskikket, nogensinde fandt sig ude af Stand til at opfylde sine Pligter? Nej, jeg er vis paa, at alles Vidnesbyrd derom vilde være, at enhver, som saaledes var beskikket og udsendt, er bleven dygtiggjort til at røgte sit Kald til Herrens Antagelse, til sine Brødres Tilfredshed og sin egen Glæde. Naar Konferencepræsidenter beskikkes, følger den samme Aand og Kraft dem. Det samme se vi ogsaa herhjemme. Om en Mand bliver ordineret til Biskop, eller til Raadgiver, eller til Højraad eller andet Embede, vil han i ethvert Tilfælde, om han er trofast, være i Besiddelse af den Aand og de Kræfter og Gaver, der tilhøre hans Kaldelse. Han vil have en Fylde af den samme Aand, som inspirerer Guds Profet og dem, der staa ham nærmest i Kaldelse. Saaledes er det med Apostlene. Naar Herren vælger en Mand ud af Folkets Forsamling og gør ham til en Apostel, se, hvilken Forandring der da sker! Apostelembedets Aand hviler paa ham; de Naadegaver, der tilhøre hans Præstedømme og Kald neddale paa ham, og han bliver et forandret Menneske paa Grund af denne Myndighed, der er ham anbetroet. Han erholder Magt og Myndighed fra Gud; han nyder Aabenbarelsens Aand; han opholdes af Guds Folk som Profet, Seer og Aabenbarer. Dersom han er en trofast Mand faar han den Aand og Kraft, der tilhører en Profet og Aabenbarer og maaske af en Seer. Disse ere

ham berettigede fordi han er ordineret til denne Kaldelse; og Gud har lovet, at om Mænd ville tjene og lyde ham i alle Ting, vil han give dem den fornødne Evne og Begavelse.

Medens Profeten Joseph Smith levede, tænkte ingen, at nogen anden kunde findes, som havde Evne til at lede Kirken. De fleste af Kirkens Medlemmer troede, han vilde leve til Jesus skulde komme, og da han blev myrdet, blev ethvert Hjerte betagen af dyb Sorg. Hvem kunde træde i hans Plads? Hvem kunde holde Nøglerne? Hvem kunde lede Folket? Forvirring herskede for en stor Del blandt Folket. Men alle de Nøgler og den Myndighed Joseph Smith havde erholdt fra forskellige Engle, havde han overdraget paa andre før sin Død. Disse Mænd holdt derfor den samme Myndighed som Profeten, men fordi det ikke var nødvendigt for dem at bruge den, kunde det synes som om de ikke besad denne Magt. Efter Profetens Død, da Omstændighederne fordrede det, traadte den Mand frem, som holdt Præstedømmets Nøgler — han var nemlig den ældste i Apostlenes Kvorum, den som præsiderede over de Tolv — fuld af den samme Aand og Kraft og de samme Begavelser, i det mindste med mange af dem. Mænd ere forskellige i deres Karakterer. Joseph Smith besad Begavelser som ingen anden i vor Tid har ejet. Brigham Young hvis Karakter var noget forskellig fra Josephs, havde Begavelser, som denne Profet ikke havde, og han stod op i sit Præstedømmes Magt og Kaldelse, med Myndighed som den øverste af de Tolv til at staa som Kirkens Hoved og tilkendegive Guds Villie til Folket. Da han stod frem for dem, kunde de se, at han besad Myndigheden og Magten, og de Tolv vare enige med ham. Aabenbaringen siger, at de Tolv ere lige i Magt og Myndighed med de tre Præsidenter, og de Halvfjerds udgøre et Kvorum lige i Autoritet med de Tolvs. Men de Tolv ere kun lige i Autoritet med det første Præsidentskab, naar dette er fraværende. Og om det første Præsidentskab og de Tolv vare fraværende, vilde de Halvfjerds være deres Ligemænd i Autoritet. Paa den Tid, som jeg talede om, var det første Præsidentskab fraværende. Joseph Smith var dræbt, en af hans Raadgivere var frafalden og den anden ikke, hvad han burde være; derfor var der ikke noget første Præsidentskab. Det tilfaldt altsaa de tolv Apostle at præsidere, thi de holdt den samme Myndighed som det første Præsidentskab, og dette var fraværende. De tolv Apostle have ingen Rettighed til at præsidere, naar det første Præsidentskab er tilstede. Brigham Young traadte frem med de Tolv og tog Præsidium over Kirken, og paa Grund af hans Utilbøjelighed til at ville hæves til Præsidentsædet blev Kirken i tre Aar ledet af de tolv Apostle. Men Kirkens Organisation er ikke fuldkommen, naar der ikke er et første Præsidentskab og et Kvorum af tolv Apostle og et Kvorum af Haldfjerds. Hver af de tolv Apostle besad den samme Autoritet som Profeten Joseph

Smith, men de havde ingen Ret til at udøve den uden i deres egen Stand og Stilling. Ingen af dem kunde optræde og paatage sig det Hverv at lede Kirken. Som Herren tydeligt havde aabenbaret, er der kun een Mand ad Gangen paa Jorden, som har Rettighed til Rigets Nøgler og til at præsidere, skønt andre kunne have lige saa stor Magt, Autoritet og Ordination og staa paa samme Fod i alle andre Henseender. Kun een er kaldet til at lede. Der var tolv Mænd med Brigham Young, men han alene holdt Rigets Nøgler. Han var den øverste Apostel og havde som saadan Rettighed til at bruge sin Autoritet. Da det første Præsidentskab atter blev organiseret, havde han ligeledes med sine Raadgivere Rettighed til at præsidere over Kirken. Jeg omtaler disse Ting for at vise eder, at der er en Magt, som følger med Ordination og Beskikkelse. Vi kunne se dette lige fra Kirkens Hoved ned til den sidste, som er ordineret til en Grad af Præstedømmet, enhver i sin Kaldelse i Forhold til hans Trofasthed og det Præstedømme han holder; og enhver har Rettighed til at have Guds Aand til sin Vejledelse.

Præsident Young gik bort. Præsident Taylor overtog derpaa Ledelsen, efterdi han var den øverste af Apostlene, og Aabenbaringens Aand, som tilhører Kirkens Leder, hvilede paa ham. Han fik Aabenbarelser for Kirken, af hvilke han nedskrev nogle. Før Præsident Youngs Død havde han ingen Rettighed til at modtage Aabenbaring for Kirken, men efter Præsident Youngs Bortgang havde han den Rettighed, fordi han var den øverste Apostel og holdt Nøglerne til at præsidere over Kirken. Da han gik bort, hvilede Myndigheden og Begavelserne paa Præsident Wilford Woodruff, og han blev fyldt af Aanden af hans Kaldelse — den at lede Folket, den samme Aand ved hvilken Moses førte Israel gennem det røde Hav paa tør Grund. Han kunde fortælle Folket, hvad de skulde gøre, og hvorledes de skulde forholde sig; thi Gud var med ham og gav ham det fornødne Lys og Kundskab derom. Den samme Autoritet, de samme Gaver og Kræfter hvile nu paa Præsident Lorenzo Snow, og han har Rettighed til at staa som Guds Mund til Kirken, til at sige Folket, hvad de skulde gøre, med andre Ord: kundgøre dem Herrens Villie, naar det gøres nødvendigt. Han har i Dag Aanden af den Kaldelse, ligesom Brigham Young havde denne Aand, da han sagde til hele dette Folk: „Lad os flytte sydpaa!" Formedelst Guds Aand saa han, at det var det rigtige at gøre, og han forudsaa tillige, hvad Resultatet vilde blive, om ikke i alt, saa dog tildels. Under den samme Aands Indflydelse svarede det hele Folk Ja og Amen dertil.

Saaledes har det været under alle de store Bevægelser, der have fundet Sted i denne Kirkes Historie. Udsendelsen af Missionærer i Verdens forskellige Lande hviler paa den, som præsiderer, og han har Rettighed til at sige, hvorledes dette Arbejde skal udføres. Om noget

som helst Foretagende sættes i Gang, har han Rettighed til at sige, om det er ret eller ikke. Om det er Ret, gør Guds Aand det tydeligt for ham, og han kan da se det lige saa tydeligt, som jeg ser denne Gang midt i denne Sal. Men hvis det er forkert, er Alting dunkelt, Hindringer ses at staa i Vejen, og han kommer til at kende, at det ikke er det rigtige Skridt at tage. Som jeg har sagt, er der kun een Mand, som holder denne Rettighed for Kirken. Om det var anderledes, vilde Resultatet blive Forvirring. Sæt at Præsidentens Raadgivere skulde fremstille deres Anskuelser i Opposition til Præsidentens, og nogle af de Tolv da skulde bringe andre modsatte Meninger frem. I kunne let se, hvad Resultatet vilde blive; det vilde kun blive Forvirring, Uenighed og Splid. Men dette er ikke Tilfældet. Dog, naar Præsidentskabet og de Tolv møde sammen, have de hver især fuld Rettighed til at udtale deres Anskuelser med Frimodighed; men skønt de saaledes kunne udtale sig og muligen kunde tænke sig sikre om Rigtigheden af deres Anskuelser, er det dog ikke selvfølgeligt, at deres Anskuelser absolut skulde antages og adopteres. Nej, det er hans Rettighed, som præsiderer, efter at han har hørt alt, hvad der er at fremstille om Sagen, at sige, hvad Herrens Villie er desangaaende. Og om end hans Afgørelse skulde være modsat alle de udtalte Anskuelser, er det ikke desto mindre hans Rettighed at sige, hvad der er bedst at gøre. Der er ingen Grænse sat for Fremførelsen af Anskuelser om enhver Opgave, der vedrører Kirkens Politik, men der maa være Enighed i Afgørelsen og Forening i Tro og Lydighed til Loven, som Gud har aabenbaret.

Mine Brødre og Søstre, det er eders Privilegium at have Guds Aand til Vejledelse endog i Livets mindste Anliggender. Naar noget bliver ganske opklaret for eders Sind, efter først at have søgt Herren i Bøn desangaaende, kunne I kende, at det er ret; men om det er dunkelt, lad mig advare eder om ikke at følge det, thi da er Guds Aand ikke der. Havde Moses ikke fulgt Lyset, som Gud aabenbarede ham, da han ledte Israels Børn, vilde det have haft Ulykke til Følge. Om han selv havde tænkt nogen anden Maade bedre end den, som Guds Aand havde udpeget ham, vilde han have begaaet en Fejltagelse ved at følge den. Men Moses fulgte den Retning, Guds Aand aabenbarede ham, og saaledes ledte Folket med fuldkommen Vished om Resultatet.

Hvilken Støtte det dog er at være i Besiddelse af denne Gave! Hvilket forfærdeligt ansvarsfuldt Foretagende det dog vilde have været for Præsident Young at have ført de Sidste-Dages Hellige ud i Ørken, hvis han ikke havde haft denne Aabenbarelses Aand med sig! Tænk paa de Tusinder af Mennesker, der have fulgt ham og lyttet til hans Raad og Formaninger, og at han skulde have været i Uvished om hvad han skulde gøre. Nej, Brigham Young var aldrig i Uvished. Alt hvad han gør er afgørende, fordi han veed, at hvad han gør er ret. Ansvarlig-

hedens Sans er saa vidt borttagen fra ham, og saaledes har det været med alt, hvad der er bleven udført. Vi have som et Folk foretaget os meget farlige Ting — Ting, som have forbavset Verden. Hvorfor? Fordi Folkets Leder har kendt Herrens Villie. Han har kendt Guds Aands Røst og har lyttet til dens Tilskyndelser. Derfor har han følt sig ganske sikker i hvilket som helst, han er bleven ledet til at handle, vidende at Herren vilde styre alt til Folkets Bedste.

Saaledes har Kirkens ledende Mænds Fremgangsmaade været fra Begyndelsen. Ældsterne, der have været paa Missioner, ere for en stor Del bekendte med dette, og ligeledes mange andre. Om vi ere tvivlraadige om noget Foretagende, følge vi Aandens Tilhvisken og derved ledes paa rette Vej. Denne Regel gælder i alle vore Foretagender. Dersom vi ere i Uvished om, hvad vi skulle gøre, have vi et Tilflugtssted, hvor vi kunne erholde Kundskab om Maaden, hvorpaa vi skulle handle. Have vi ikke alle haft denne Erfaring, i Særdeleshed i Missionslivet? Visseligen have vi; og saaledes vil det altid være, saalænge vi vedblive trofaste til vor Pagt med Herren.

Jeg erindrer godt mine første Erfaringer i denne Retning. Jeg var en meget ung Mand, da jeg blev paavirket i mit Sind, at hvis jeg vilde gaa ud i en vis Retning, vilde jeg træffe Folk, som vare rede og villige til at annamme Sandheden. Jeg fulgte disse Indflydelser, skønt mine Kammerater satte sig imod mig, thi vi havde kun været der nogle faa Uger, og fordi de følte sig fremmede, ønskede de ikke, at jeg skulde gaa bort. Jeg behøver ikke at fortælle de mange Tildragelser, der hændtes paa Rejsen. Jeg kom gaaende forbi et Hus, hvor en ung Kvinde, idet hun saa mig, yttrede noget i de Indfødtes Sprog, der bragte frem tre Mænd, som gik hen til Laagen, hvilken de naaede paa samme Tid, som jeg. Den Mand, der var forrest, spurgte mig hvem jeg var og hvor jeg skulde hen, og jeg fortalte ham det. Det var Lørdag, og han bød mig at opholde mig hos ham til om Mandagen. Jeg takkede for Tilbudet og gik ind med ham. Der fandt jeg netop de Mænd, som Guds Aand havde tilkendegivet for mig, at jeg skulde finde, og der blev en Lejlighed for mig til at aabne Døren for Evangeliet der. Disse tre Mænd vare ledende Mænd. Husejeren var Retsdommer og de andre vare lærde Mænd alle af Sandwichs-Øernes Indfødte. Senere hen sluttede de sig til Kirken og bleve ivrige Forkyndere af Evangeliet. Dette har været min Erfaring i al min Missionsvirksomhed. Paa alle mine Missionsvandringer har jeg fulgt Aandens Vejledelse; og undertiden, naar Spørgsmaal af stor Vigtighed opkom, og naar en fast Bestemmelse var nødvendig, har Guds Aand dygtiggjort mig til at raade Bod paa alle Mangler.

I det jeg fortæller min egen Erfaring, gentager jeg kun Hundreder og Tusinder andre Ældsters, og jeg taler saaledes, mine Brødre og

Søstre, paa det I maatte ledes til altid at følge Guds Aands Tilskyndelser. Søg efter den, adspørg den, lad eder lede af den, og da ville I undgaa mange Genvordigheder og blive ledte i Sikkerhed og Fred. Gud velsigne eder alle i Jesu Navn, Amen.

Den 1ste September 1900.

Barnets Higen efter Kundskab bør plejes.

Der ligger noget i den menneskelige Natur, der bevæger ham til at søge efter det ukendte, at arbejde sig frem mod det uopnaaede, og at se med Længsel hen til en højere og bedre Tilstand end den, hvori han befinder sig. Drengen har en umættelig Lyst til at vide, hvad hans Fader veed, at gøre, hvad hans Fader gør, og have, hvad hans Fader har. Pigen har den samme Higen efter at naa det samme Uddannelsestrin, som hendes Moder. At denne er en guddommelig Egenskab, ses af hvad Frelseren sagde i følgende Ord: „Sandelig, sandelig siger jeg eder, Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, uden hvad han ser Faderen gøre; thi hvilke Ting som han gør, de samme gøre og Sønnen ligesaa.“ Denne Begærlighed efter at vide, at handle og være, er en af de første, som i den tidlige Barndom giver sig til Kende ved udvortes Tegn, og den vedvarer helt ned til Alderdommen, men bliver til et Haab om og Tro paa et tilkommende Liv. Skønt Barndommens Stræben og Opnaaelser, set fra den modne Alders Standpunkt, kan synes at være uden Betydenhed, ere de — ligesom Haletudsens Gæller og Hale uundværlige for Udviklingen af den voksne Frø — og ogsaa nødvendige for Barnets gradvise Udvikling; thi uden dem vilde deres Opnaaelser og Lykke senere hen i Livet være umulige. Mangen Lykke er direkte Følgen af idelig Kamp og Selvopofrelser for at samle og spare Penge til at købe et eller andet Stykke Legetøj for, eller til at opnaa et Formaal der, ved at skue tilbage paa det, synes af ringe Betydning. Mangen Filosof er bleven udviklet fra den Spire, der opvaktes til Liv og Bevægelse ved Løsning af en eller anden barnlig Opgave. Kunstneren er skredet fremad gradvis fra de primitive Omrids, han i Skolelærerens Fraværelse tegnede paa Tavlen. Arkitekten kommer ligeledes af Drengen, som udmærkede sig blandt sine smaa Legekammerater i at bygge smaa Huse for sin lille Søsters Legetøj. Troens Spire, der formedelst den enfoldige Bøn ved Moders Knæ fremkaldtes til Liv og Vækst, har ydet Verden sine Profeter og Apostle.

I mange Tilfælde kan denne Attraa efter Fremadskriden, naar den ikke ledsages af Visdom og Dømmekraft, lede den uerfarne paa ulovlige Veje. Fejlen ligger da ikke i den af Gud i Mennesket nedlagte Evne, men i Mangel paa dens rette Ledelse gennem den tidlige Udviklingsperiode, og i de mindre Enkeltheder hvoraf Karakteren dannes. Intet kan være saa ubetydeligt, at det ikke fortjener Betragtning af Verdens mest lærde og intelligente Mænd, og intet saa lidet uden det jo kan gøre sit til at volde Mennesket Ubehagelighed i Livet eller ogsaa gøre ham det behageligt. Guds Gerning er Fuldkommenhed; men Enkelthederne ere saa smaa, at de ikke tiltrække sig Menneskets Opmærksomhed; endog naar han benytter sit allerbedste Mikroskop, staa de udenfor de mest dybtænkende Videnskabsmænds Udforskninger. Dog, om den mindste Del blev borttagen, vilde Fuldkommenheden forstyrres.

„Intet ubrugbart kan være;
Alting til sit Brug er bedst.
Thi det mindste alt kan bære
Eller holde Alting fast."

Den Forrettighed tilhører Forældre og Lærere, at have Opsyn med de smaa Enkeltheder, der danne Barnets Karakter, og lede det paa alle lovlige Veje, men ikke at hindre den af Gud givne Kraft og Attraa, der stræber efter at naa Fuldkommenhed. Hvor ofte blive ikke Barndommens ædleste Tragten og Forhaabninger nedbrudte af ubetænksomme Forældre og Lærere, der drive Spot med Barnets svage Forsøg paa at lære, til det føler sig som intet blandt sine Kammerater, og hele Livet igennem anser sig selv som alles underordnede, og tør næppe se nogen lige i Øjnene! Naar denne Tragten er af saa stærk en Natur, at den ikke kan underkues, vil den finde Plads til ubemærket at vokse i ulovlige Retninger, der kan bringe Forældrene dyb Sorg og Børnene selv Skam og Skændsel. Vise Fædre og Mødre ville ikke anse Barnets Spørgsmaal som af altfor ringe Betydning eller uværdige af deres Opmærksomhed og Svar, og dets Forsøg paa at danne eller vide noget af Interesse burde aldrig afslaas uden Overvejelse.

Hvad der er muligt for Menneskene, er for de fleste som en forseglet Bog, medens de viseste Mænd, dem, der have tilbragt deres Levetid til dette Studium, have kun fundet nogle smaa Brudstykker af den Mine af Rigdom, der endnu ligger uopdaget. Hidtil er dette Emne — der er et af de vigtigste, som Mænd have befattet sig med, og paa hvilket saa meget af det, der ligger i Menneskehedens Fremtid, beroer — ikke bleven skænket den Opmærksomhed, det fortjener. A. W.

Ankomst, Afløsning og Beskikkelse. Den 12te August ankom følgende Missionærer fra Zion, alle i god Velbefindende: Lorenzo Anderson, C. C. Bindrup jr. og Peter L. Quist og den 14de Peter Sundwall jr. Disse Ældster beskikkes til at virke i de forskellige Konferencer som følger: Lorenzo Anderson i Københavns Konference, C. C. Bindrup jr. i Trondhjems, Peter L. Quist i Gøteborgs og Peter Sundwall jr. i Stockholms.

Efter at have udført et hæderligt Missionsarbejde i Skandinavien til alles fuldkomne Tilfredshed løses følgende Ældster fra deres Virksomhed her med Tilladelse til at rejse hjem til deres kære Familier og Venner i Zion: Peter Petersen, Søren Rasmussen, Swen J. Nielson, Joseph Christopherson og James Peter Christensen. Ligeledes løses Søster Jennie Mortensen fra sin Missionsvirksomhed i København.

Ældste Frederick Christensen løses fra sin Missionsvirksomhed i København, hvor han i to Aar har troligen arbejdet paa Missionskontoret som Skriver og Oversætter for „Skandinaviens Stjerne". Tillige har han revideret de nye Udgaver af den danske „Salmebog", „En Advarsels Røst", „Bibel-Citater" samt mange af de mindre Skrifter. Han forlader nu denne sin Virksomhed med Hæder til Missionen, Ære til sig selv og med sine Medbrødres Tak og Paaskønnelse, særlig Kontorets Personale, der alle ønske ham en gunstig Rejse over Hav og Land, og en glad og lykkelig Hjemkomst til Familie, Slægt og Venner i Zions Dale, hvor vi haabe han i en lang Fremtid maa nyde Himmelens og Jordens rigeste Velsignelser i hans Foretagender.

Ældste Jens Jensen løses fra at arbejde i Aalborg Konference og beskikkes til at arbejde paa Missionskontoret i København som Skriver og Oversætter for „Skandinaviens Stjerne.

Vore Missionærer.

De, som fra Tid til anden læse Beretningerne, som Missionærerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige give fra deres forskellige Missionsmarker, kunne ikke undlade at mærke Overensstemmelsen af deres Vidnesbyrd om, at Glæde, Fred og Tilfredshed altid ledsager Ældsternes Missionsvirksomhed. I næsten ethvert Tilfælde finde de, at deres Erfaring som Missionærer er den mest glædesbringende og gavnligste af deres Levetid. Dette synes end mere forunderligt, eftersom deres Stilling overfor den øvrige Verden er saa forskellig fra den, hvori saadanne ere stillede, som prædike for Pengebelønning. Almindeligvis se Folk ikke paa Ældsterne fra nogen gunstig Side. Ofte finde vi, at de af den saakaldte „bedre Klasse" trække sig tilbage for dem, som de vilde fra en spedalsk.

Mange, baade Mænd og Kvinder, foregive at de vilde anse Verden som henholdsvis ren og respektabel, hvis der ingen Tilhængere af „Mormonismen" var i den, og denne Følelse maa Missionærerne møde paa enhver Side. Ofte møde de Bagtalelser, løgnagtige Rygter, Pøbelvold og mange andre Slags Modstand og Forfølgelse. Mangen Gang bliver Døren lukket imod dem paa en skammelig og uhøvisk Maade, naar de som Herrens Udsendinge nærme sig den, eller banke paa for at byde de derboende „Kristne" et Guds Ord, ret som om de vare de største Forbrydere. Der nægtes Missionæren at tale i deres Forsamlingslokaler, og ofte nægtes det ham at overnatte iblandt dem. Han har forladt sit Hjem og alle sine kæreste, medens han for en Tid vandrer omkring som en fremmed iblandt fremmede, paa sin egen Bekostning og uden at vente nogen anden Løn end den, som Gud selv vil give ham. Desuagtet føler han sig dog lykkelig og velsignet af Herren. Han vilde ikke bytte sin tilsyneladende lave Stilling som Herrens Tjener for det Embede, den mest populære og bedst lønnede Præst paa Jorden indtager.

Hemmeligheden af dette ligger i to Grunde. For det første veed den Ældste, som gaar ud i Verden med Evangeliets Budskab, at han udfører en meget vigtig og hellig Pligt. Han føler ligesom Apostlen Paulus, at han formedelst sin himmelske Faders Naade er bleven en Skyldner, baade til Jøde og Græker, og for en stor Del imødekommer han denne Skyld ved at forkynde dem Vejen til Liv og Saliggørelse.

For det andet finde Ældsterne, naar de saaledes troligen opfylde deres Pligt, at Herren er med dem og støtter deres Vidnesbyrd om Sandheden, samt tilkendegiver sin Almagt paa mange Maader. Ofte vende Missionærerne tilbage til Zion med en Erfaring lig den, de første Halvfjerds havde, som kom til Herren og sagde, at endog Djævlene veg bort, naar de blev befalet i Herrens Navn. Saaledes bevidne Missionærerne, at Gud gennem dem helbreder de syge, og paa andre Maader tilkendegiver sin Almagt ved at bønhøre dem. De bevidne, at Tusinder annamme Evangeliet, og at Glæde og Lyksalighed bliver alle til Del, som tro. Det er altsaa intet Under, at de skue tilbage paa deres Missionserfaring med Glæde. Den trofaste og gudhengivne Missionær lever ligesom i en guddommelig Atmosfære. Formedelst Troens Lys og Kundskab skuer han Herrens Herlighed. Det er en Erfaring, der skikker ham for sin Skabers Tjeneste i al Evighed.

Denne er den Erfaring, vore Missionærer næsten uden Undtagelse faa. Den er et af de største Beviser for dette Værks Guddommelighed, og som saadant burde være et tydeligt Kendetegn for hele Verden..

(Deseret News.)

Krig og Rygter om Krig.

Det blev Verden tydelig forudsagt af den Guds Profet, der blev myrdet i denne Slægt, at Tiden vilde komme, da Nationerne skulde ruste sig til Krig, den ene mod den anden, saa at enhver, som ikke vilde tage Sværdet mod sin Næste, maatte fly til Zion for Frelse. Denne Advarsel bringes atter Jordens Beboere i Erindring ved de Begivenheder, der nu finde Sted.

Man kan ikke godt læse Dagens Depecher fra fremmede Lande, uden at faa det Indtryk, at en vigtig Del af Menneskeslægtens Historie er lige ved at blive skreven. Sandt nok har Verden flere Gange kunnet synes at være paa et farefuldt Højdepunkt, som den dog har passeret, ligesom den muligen vil det nærværende uden et almindeligt Udbrud. Men som Tilstanden for nærværende ser ud, viser der sig i det mindste Mulighed for en Verdenskrig. Den Svaghed, der karakteriserer vor Tids Civilisation med sine religiøse, politiske og sociale Institutioner, er lige saa tydelig som den babyloniske Konges Drømmebillede, der stod paa dets Fødder af Jern og Ler, sammenblandet, men dog uden Styrke, ja, saa svagt, at Stødet af en „lille Sten" blev dets totale Ødelæggelse. Nationers Fyrster synes at have Anelser om Rigers tilkommende Forfald. De betænke sig, førend de vove sig ind i, hvad der let kunde blive dem en ødelæggende Malstrøm.

For at kunne forstaa den for nærværende truende Situation nogenlunde rigtig maa flere Ting tages i Betragtning. I mange Aar have Nationerne udrustet sig og manøvreret, samt brugt baade deres Penge og Kunst til at anskaffe sig det mest ødelæggende Krigsskyts. De civiliserede Nationer have formeret deres Antal af Indvaanere, til deres forholdsvis smaa Landstrækninger ere blevne for smaa til deres Mangler. Af denne Aarsag have de vendt sig henimod andre Nationers Besiddelser for der at finde Plads og Næringsveje for deres Overflod af Befolkning. Men her komme de i Modstrid, ikke alene med den indfødte Befolkning, men ogsaa med hverandre indbyrdes. Deres Interesser støde imod hverandre, og om det end ikke sker straks, saa bryder det dog senere ud i blodig Kamp.

Tilstanden i Kina er i Dag et tydeligt Bevis herpaa. Ved det allerførste Signal paa Fare samlede Stormagternes Hære sig paa kinesisk Grund; men uagtet deres Gesandter bønligen anraabte dem om hurtig Hjælp, og omendskønt det var almindeligt antaget, at i det mindste een Stormagt, nemlig Japan, var rede til straks at yde den fornødne Hjælp, blev dog denne Magt forhindret deri formedelst den Misundelse, der gjorde de andre frygtagtige for, at Japan derved skulde kunne faa et

højere og mere fordelagtigt Krav paa Kina end de andre Magter ved Opgørelsen af den politiske Opgave.

Med en saadan Sindsstemning blandt de højeste Stormagter, hvad kan ikke Enden blive paa denne komplicerede Tilstand i Østen? Muligen kan der sluttes en Overenskomst om at føre en forenet Krig mod Kina for at hævne sig, dersom det skulde bevises at være sandt, at de fremmede i Peking virkelig ere blevne dræbte. Men vil derfor Morderaanden, der nu er gaaet ud i Verden, blive kastet ned i Afgrunden? Nej, ikke saa længe denne Begærlighed efter Rigdom, Magt og Ære hersker blandt Jordens Nationer. Sejren over den kinesiske Drage kan blive til den Gnist, der vil sætte et længe næret nationalt Had i en Brand, der kun kan slukkes med Strømme af Blod. Japan og Rusland hade hinanden mere end nogensinde før siden Fredsforhandlingen, hvorved Krigen med Kina endte.

Som Slutningsscenen nærmer sig, er det mindre vanskeligt at forstaa, hvorledes det kan komme til at ske, at Jordens Nationer kunne blive indviklede i en almindelig udstrakt Krig. Og jo mere tydelig Opfyldelsen af disse Profetier lader sig se, desmere nødvendigt er det at erindre, at Zion er bleven udsøgt som et Tilflugtsted i de sidste Dage, for at finde Fred, Retfærdighed og evig Glæde. (Deseret News.)

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 199.)

I det han lover de tre Disciple, at de maatte forblive i Kødet for at fortsætte Evangeliets Udbredelse, siger Herren til dem: I skulle leve og se alle Faderens Gerninger for Menneskenes Børn, ja, indtil alt skal blive fuldkommet efter Faderens Villie, naar jeg skal komme i min Herlighed med Himmelens Kræfter" (3. Neph. 28, 7.).

Guds Ord ved ny Aabenbaring er ikke mindre paalidelig angaaende Frelserens forud bestemte anden Tilkommelse. Til sine Tjenere, som han havde særdeles beskikket, gav Herren følgende Befaling: „Vær derfor tro, beder altid, haver eders Lamper beredte og tændte, samt Olie med eder, at I kunne være rede ved Brudgommens Komme; thi se, sandelig siger jeg eder, at jeg kommer snart" (P. B. 75 Stk.). Og atter gav han dem denne Befaling: „Raaber Omvendelse til en ond og forvænt Slægt, og bereder Herrens Vej til hans anden Tilkommelse; thi sandelig, sandelig siger jeg eder, Tiden er snart forhaanden, da jeg skal komme i en Sky med Kraft og stor Herlighed" (P. B. 76 Stk.).

I en Aabenbaring given til Menigheden den 7de Marts 1831, taler

Herren saaledes om Tegnene paa hans Komme og raader til Aarvaagenhed; lader os tage hans Ord i Betragtning. „I se Figentræerne, og I se dem med eders Øjne, og I sige, naar Bladene begynde at skyde ud og endnu ere spæde, at Sommeren er nær. Saaledes skal det være paa den Dag, naar de skulle se disse Ting, da skulle de kende, at Timen er nær. Og det skal ske, at den, der frygter mig, skal forvente Herrens den store Dag, og Tegnene paa Menneskens Søns Tilkommelse. Og de skulle se Tegn og Undere; thi de skulle ses i Himlen oventil og paa Jorden nedentil, og de skulle se Blod, Ild og Røgdamp. Og førend Herrens Dag kommer, skal Solen blive formørket og Maanen forvandles til Blod, og Stjerner falde fra Himlen; og Levningen skal samles til dette Sted; og da skulle de forvente mig, og se, jeg kommer. Og de skulle se mig i Himmelens Skyer, iført Kraft og megen Herlighed, med alle de hellige Engle, og den, der ikke venter med Aarvaagenhed, skal afhugges" (P. B. 15, Stk.).

Nutidens Aabenbarings særskilte Ejendommelighed, med Hensyn til vor Herres andet Komme, er den udtrykkelige og saa ofte gentagne Erklæring, at den er nær forhaanden. Opfordringen lyder saaledes: „Bereder eder! bereder eder for det, som skal komme; thi Herren er nær." I Stedet for Raabet af een Mand i Judæas Ørken er der nu Tusinder Stemmer, som med Myndighed advare Nationerne og indbyde dem til at omvende sig og fly til Zion for Sikkerhed. Hastelig springe Figentræets Blade ud, Himlens og Jordens Tegn lade sig se. Visseligen er Herrens store og forfærdelige Dag nær forhaanden.

Kristi Kommes bestemte Tid er ikke bleven kundgjort for Menneskene, men som vi lære at forstaa Tidernes Tegn og iagttage Guds Værks Fremskriden iblandt Nationerne og ved at lægge Mærke til vigtige Profetiers bogstavelige Opfyldelse, kunne vi se i de mange Tegn den sig nærmende Begivenhed; men intet Menneske ved Dagen, nej ikke engang Himlens Engle; ej heller skal nogen vide Dagen for hans Komme" (P. B. 65. Stk.). Den Dag vil blive en Overraskelse for dem, som have forkastet Advarslen. „Herrens Dag vil komme som en Tyv om Natten over alle de ugudelige" (II. Peter 3, 10.; I. Thes. 5, 2.). „Vaager derfor; thi I vide hverken Dag eller Time, paa hvilken Menneskens Søn kommer" (Matth. 25, 13.; læs ogsaa 24, 42. 44.; Markus 13, 33. 35; Lukas 12, 40.).

Kristi Regering: Hans Rige. Vi have set, at ifølge hellige Profeters Mund, baade fra ældre og nye Tider, skal Kristi Komme forstaas bogstaveligen, og at han saaledes personlig vil lade sig se, i de sidste Dage, og vil bo iblandt sine Hellige. „Ja, jeg vil endog være midt iblandt eder," sagde han til Folket paa det amerikanske Fastland, som han lovede at bosætte i det nye Jerusalems Land, og lignende Løfter bleve givne af Profeterne i Østerlandene.

I dette hans forestaaende Komme iblandt de indsamlede Hellige vil Kristus baade være deres Gud og deres Konge. Kristi Regering skal være et fuldkomment Teokrati; Lovene skulle være retfærdige og ville blive forvaltede under en Autoritet, ubestridt og ubestridelig. Skriften er fuld af Erklæringer om, at Herren endnu skal regere iblandt sit Folk. Moses sang desangaaende for Israels Mangfoldighed, efter deres vidunderlige Befrielse gennem det røde Hav: „Herren skal regere evindelig og altid" (2. Mosebog 15, 18.). Og Salmisten giver Ekko til den samme Tanke i disse Ord: „Herren er Konge evindelig og altid" (Salm. 10, 16.). Jeremias kalder ham „en evig Konge, Jorden skal bæve for hans Vrede" (Jer. 10, 10.). Og Nebucadnezar, ydmyget ved Lidelser, glædede sig ved at ære Himlens Konge, „thi hans Herredømme er et evigt Herredømme, og hans Rige varer fra Slægt til Slægt" (Dan. 4, 34.).

Ja, endogsaa det udvalgte Israel var ikke altid villig til at antage ham for deres Konge. Vi erindre, hvorledes de protesterede, at Samuel, den salvede Profet og Dommer, var gammel (en daarlig Undskyldning for deres Paastand, eftersom den gamle Mand kraftigen forvaltede sit Embede iblandt dem i tre og tredive Aar efter den Tid), og hvorledes de raabte om at faa en Konge til at regere over dem, at de maatte være ligesom andre Nationer (1. Sam. 10, 5.). Læg nu Mærke til Herrens højtidelige Svar til Samuels Bøn, angaaende Folkets Begæring, og den Sorg, med hvilken han tilfredsstillede deres Ønsker. „Hør Folkets Røst i alt det, som de taler til dig; thi de have ikke forkastet dig, men mig have de forkastet, at jeg ikke skal regere over dem" (7de Vers. Læs ogsaa 10, 19 og Hosea 13, 10—11). Men Herren vil ikke altid lade sig forkaste af sit Folk; paa sin bestemte Tid vil han komme igen med stor Kraft og Herlighed og vil indtage sin rette Plads med Fuldmagt som al Jordens Konge.

Daniel udtydede Nebucadnezars Drøm og talte om de mange Riger og Fordelinger, som skulde blive oprettede, og sagde endvidere: „Men i de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud oprette et Rige, som ikke skal fordærves evindeligen, og det Rige skal ikke overlades til et andet Folk; det Rige skal knuse og gøre Ende paa alle disse Riger, men det, det skal bestaa evindeligen" (Dan. 2, 44.). Angaaende dette store Riges Udstrækning erklærer den samme Profet: „Men Riget og Magten og Rigernes Storhed, som er under al Himmelen, er givet til det Folk, som er de Hellige af de høje Himle; hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skulle ære og lyde ham (Dan. 7, 27.). Profeten Mika, idet han omtaler Genoprettelsen af Juda og Israel i de sidste Dage, profeterer saaledes: „Og Herren skal regere over dem paa Zions Bjærg fra nu og indtil Evighed" (Mika 4, 7.). Ved Marie Bebudelse sagde Engelen angaaende den ufødte Kristus: „Han skal være Konge over Jakobs Hus evindelig, og der skal ikke

være Ende paa hans Kongerige" (Lukas 1, 33.). I Synerne paa Patmos saa Apostelen Johannes Guds Riges Sejr, og en universal Anerkendelse af den evige Konge: „Og den syvende Engel basunede, og der hørtes stærke Røster i Himlen, som sagde: Verdens Riger ere blevne vor Herres, og hans Salvedes, og han skal regere i al Evighed" (Aab. 11, 15.). Vor Tids Aabenbaringer ere rige paa Vidnesbyrd om en kommende Retfærdigheds-Regering, med Kristus som Konge; mærk følgende Ord: „Herren skal have Magt over sine Hellige; han skal regere midt iblandt dem" (Pagtens Bog 1ste Stk.). Og, „i min egen bestemte Tid vil jeg komme ned paa Jorden til Dom, og mit Folk skal vorde sorgløst og regere med mig paa Jorden" (Pagtens Bog 14de Stk.).

(Fortsættes.)

Ældste Hannibal L. Christensens Død. Et Telegram fra Liverpool meddeler os den sørgelige Efterretning, at Ældste Hannibal L. Christensen, som i April Maaned var paa Rejse til Skandinavien som Missionær, men paa Grund af Sygdom maatte forblive i Liverpool og der blev indlagt paa et Hospital, forlod sin jordiske Tilværelse den 23de August. Det bedrøver os, at han ikke skulde opnaa sin Rejses Maal og fuldbyrde sin Mission i Skandinavien, og i Særdeleshed at han ikke mere skulde møde sine kære i Hjemmet; men vi maa anerkende Herrens vise Styrelse, som kender Alting bedst. Vi forene os med hans mange andre Venner baade ude og hjemme, deltagende i den dybe Sorg, der saaledes har ramt hans Familie- og Vennekres, og haabe, at Herren vil styrke dem til at bære denne haarde Prøve med al Taalmodighed.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1900.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).